

Pest, nov. 14 1866.

2515/1184.

Kedves jó barátom!

Ausonösiét szeretnék magamra csapni, ha el,
gondolom, mily régen irtad hozzá'm kedves-faj,
dalmas leveledet, s hogy én arra mindeddig nem
válaszoltam. Elő-e, éltek-e? kérted: most már
látán mondhatjuk: igen! Akkor bajos lett volna
oly feleletet adni, a mi igaz maradjon, mire
se olvasod. Mi, kik az év elején, barátom,
nem bántuk volna, sőt ohajtottuk: bárcsak jó,
ne a halál minél előbb: lásd, e kökreiműlet
idején belé'estünk abba a gyöngeségbe, hogy
félünk e rút haláltól. Azaz egyikünk sem
a maga premilyét félteste, hanem a másikat:
és elgondolta mily rettenetes lenne még egy
csapás, még pusztább maradvány annak,
a ki megmarad! Különben én türehető egek,
rég állapottul isztam meg e faszaló idő,
szakot; kétfél háromszor megittartott, de
söbbre nem ment velem. Mert az tudnod
kell, hogy itt most csaknem minden em,
beszérzett cholera's változásokat. A has,
menést lehetetlen volt elkerülni a legrend,
sebb életű embernek is, még annak is, ki
egészen ellenkező nyavalyában szokott jren,
vedni. Ilyenkor azzán természetes vagy
meferséges irradás segítess az emberen.
Rajtam, mondom, csak kétfél háromszor
fordult ily crisis elő: de frengy elgyön,
gült feleségem minden harmadnap előfog,
ta

ta valami efféle, vohse hittem, hogy elkenélje
a nagyját. Áh! Istennek, megörkött, meg-
maradsunk, együtt maradsunk még vala-
meddig. Most egy hónap óta engem hűvűt kí-
vok, s a misét félek, éppen erre a rossz mellem-
re vette magát... de tán majd csak kiheverem.

Ah am! Kiheverem. Nem elég volt a kitok-
nokság, most még a jegyzői tollas is a nya-
kamba főzták egy időre. Pedig firkálni is
jerecsnek még valamit, bevigyeni egyes-másot
főredelt munkáimból. E három havi veszegetés
alatt semmi sem csinálhattam: de fogadtam
szemem, hogy ha e cholera-visitatio még az élet-
re "tauglich"-nak talál: hát így eljtem cson-
kabe'na munkáimat kiegészítem. De mikor
legyen? En már némi kényelemmel jerecsnek
dolgozgaszom; egy kis séta, egy pár stropho-
De hogy kiáltra, mint a ló, itthon nekiül-
jek: az már nem megy.

A te bajodról, édes Miskám, csak gon-
dolkozom, sokat gondolkozom: de nem me-
rek írni. Talán te sem szeresné'd. Vigasztal-
last úgysem arhasok, ha már te magatban
nem találod. Durum, sed levius fit patientia
quidquid corrigere est nefas. — Törődjél bele,
mint én érek óta, fél ember lenni, meggyedjél
ember lenni. Ilyen fraeriókban húzunk már
mi az életet. En is elég szenvedels, meggyent
pirosgot álltok ki hibás testi subsequen-
tellemi) constituriam miatt. — Töröm.

Odavetett gondolatodas levelerésünk tárgyá-
ban nem ellenzem: de talán korrán lenne még.
Ajánlám, ha már meg kellene válnom ezek-
től. Állár meg, emberi valóságosság szerint,
itt talán nem fogynának bokaig gázolm az
ily tromban. Itten megtarja tán az én jó
fiamat, ki sokkal könnyebb és jól
dabb ember, hogytem ily örökös és ne tud-
na megbecsülni értéke szerint. Ad vocem!
Laczi október 21-én graduálzatott juris
usriusque doctore. Nem sok hátrát
vessi könyháza, de frejen ment kereszül:
miért ne lenne különb ember mint az apja,
ki iskolai bizonyítványokat is csak gyé-
ren tudna előmutatni. Most már csak a
prókatori censura van hátra, melyért még
egy évig praktizálnia kell. Egyébiránt
már önálló hivatalnok: rendes, fixes és
fogalmazó a magyar földhivel jövedelmél.
Van neki 600 forintja: már képes volna
magát fentartani. Jánlei segély nélkül is.
Csak megint "a revnél ne történjen hajót!"
Miól írjak még, édes szerető bará-
tom, a mi egy kis se' jóvágyamra seget
is, hozzádalmas unalom nélkül? Nem
cseregny, bereges; de azért muzog, ő közt
tünk a legfrisebb. Utokamról csak jót

és kedves hallók. Open ma kaptunk Kálman¹,
sőt egy kis Palomai gyümölcst: ha itt vol¹,
látok, mily örömmel részeseinknek belőle.
Turot is kaptam, szepti jó aranyomtól
megint — ez a kért emlékem, nehogy az én
kedves Komáromi aranyomnak efrébe jusson megint
küldeni, mert rántk romolna. Hogy van
kedves jó Komáromi? Isen vigasztalja
meg aztal, a mi legnagyobb áldás e földön
saját maga és kedves fejé egei szíjével,
hogy láthatunk egymást még egyszer az
életben „megfogyva bár, de törve nem.”
Üjések, újések vidámabb napokat,
édes jó telkeim! úgy mint ohajtja

igaz barátod
Aranydános

